

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **J.P.**
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019 č. j. MSK 123961/2019, sp. zn. DSH/24140/2019/Fil, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 17. 10. 2019 č. j. MSK 123961/2019, sp. zn. DSH/24140/2019/Fil žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 10. 7. 2019 č. j. SMO/401031/19/DSČ/Kov. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že dne 27. 5. 2019 v 7:20 hod řídil ve Slezské Ostravě na ulici Heřmanická jízdní soupravu složenou z nákladního automobilu tovární značky VW Transporter, RZ X a z připojeného nákladního přívěsu tovární značky Paragan, RZ X, přestože nebyl v rozporu s ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) držitelem příslušného řidičského oprávnění, čímž porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 citovaného zákona. V uvedený den a ve stejnou dobu řídil ve Slezské Ostravě na ulici Heřmanická jízdní soupravu složenou s nákladního automobilu tovární značky VW Transporter, RZ X a s připojeného nákladního přívěsu tovární značky Paragan, RZ X, kdy bylo zjištěno u tažného vozidla tovární značky VW Transporter, RZ X, že nebyla jeho technická způsobilost ověřena pravidelnou technickou prohlídkou. Tímto nedbalostním jednáním žalobce porušil ust. § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byl uložen správní trest podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokuta ve výši 25 000 Kč a podle ust. § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tímtež rozhodnutím byl žalobce zavázán nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce podal prostřednictvím svého právního zástupce proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu. V části žaloby nazvané „Neprokázání materiálních znaků přestupků“ namítal, že se žalovaný, jakožto odvolací orgán nezabýval tím, zda měl žalobce naplnit materiální znaky přestupku, který mu byl kladen za vinu. Dle názoru žalobce je v tomto případě nutno rozlišit „skutečnost, kdyby byl držitelem pouze řidičského oprávnění skupiny B a tedy neměl ani odbornou způsobilost pro ovládání takové jízdní soupravy, jako v projednávané věci a skutečnosti, kdy je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu C, což žalobce opravňuje k řízení těžších jízdních souprav, než kterou v projednávaném případě řídil. Žalobce tedy naplnil pouze formální znaky přestupkového jednání, kdy v době spáchání přestupku nebyl dle litery zákona držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění“. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 137/2011, podle kterého existence zvláštních okolností případu způsobuje nenaplnění materiálních znaků přestupků. Žalovaný sice uvedl, že žádné zvláštní okolnosti neshledal, ovšem „neuvádí explicitně, o jaké zvláštní okolnosti by se mělo jednat a ani konkrétně nevyvrátil, že k těmto okolnostem nedošlo“. Žalobce je toho názoru, že „k naplnění zvláštních okolností případu došlo“, protože svým jednáním neohrožoval účastníky silničního provozu, kdy ze spisovaného materiálu nevyplývá, že by byl stavěn hlídkou Policie ČR proto, že by spáchal jakýkoliv přestupek proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. V části žaloby nazvané „Zajištění skutkového stavu věci“ žalobce uvedl, že v průběhu řízení nedošlo „k dostatečnému zajištění celkového stavu věci“, kdy

bylo namístě zabývat se reálnou váhou jízdní soupravy, kterou řídil. Správní orgány vycházely pouze z celkové nejvyšší přípustné hmotnosti soupravy, zatímco osvědčení o registraci vozidla obsahuje i údaje o jejich reálné hmotnosti, kdy součet těchto hmotností nepřekročil ani hmotnost, pro kterou by žalobci postačovala skupina B řidičského oprávnění. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019 č. j. MSK 123961/2019, sp. zn. DSH/24140/2019/Fil, z připojeného správního spisu žalovaného téže spisové značky a ze správního spisu Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností sp. zn. S-SMO/332182/19/DSČ a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - z oznámení přestupku vyhotoveného oddělením hlídkové služby Městského ředitelství policie ČR Ostrava ze dne 30. 5. 2019 adresovaného správnímu orgánu I. stupně, že žalobce je podezřelý z přestupku podle § 125 odst. 1 písm. e) bod 1, § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 27. 5. 2019 v 7:20 hod v Ostravě na ulici Heřmanická řídil soupravu vozidel složené z vozidla tovární značky NA VW Transporter 7 HC, RZ X, barvy stříbrné - metal a připojeného vozidla tovární značky PN Paragan Gapa GA 20-25, RZ X, rok výroby 2003 barva stříbrná, přičemž při lustraci bylo zjištěno, že není držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění opravňujícího k řízení výše uvedené soupravy vozidel. Dále bylo zjištěno, že na tažném vozidle je neplatná technická kontrola (5. 5. 2019);
 - dne 27. 5. 2019 bylo na místě kontroly sepsáno oznámení o přestupku stejně jak uvedeno shora. Toto oznámení žalobce vlastnoručně podepsal, avšak nevyjádřil se k vytýkanému přestupku;
 - z úředního záznamu vyhotoveného oddělením hlídkové služby Městské policie ČR Ostrava, že je v něm podrobně popsán průběh kontroly žalobce a popsány vytýkané přestupky, jichž se žalobce měl dopustit. Na místě byla hlídkou Policie ČR pořízena fotodokumentace připojená k tomuto úřednímu záznamu, která je zároveň součástí správního spisu;
 - dne 17. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení řízení o přestupku a zároveň předvolal k ústnímu jednání žalobce i jím zmocněného právního zástupce JUDr. Radka Bechyně,

- z protokolu o ústním jednání správního orgánu I. stupně ze dne 10. 7. 2019, že se k tomuto jednání nedostavil ani žalobce ani jeho právní zástupce;
 - dne 10. 7. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupcích žalobce.
6. Součástí správního spisu Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností je blanketní odvolání právního zástupce žalobce proti rozhodnutí ze dne 29. 7. 2019, které doplnil až po výzvě správního orgánu I. stupně podáním ze dne 12. 8. 2019. O tomto odvolání, jak již bylo výše uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
7. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s dispoziční zásadou vyjádřenou v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., tedy v mezích uplatněných žalobních bodů. První žalobní námitkou žalobce bylo to, že se žalovaný nezabýval naplněním materiálních znaků přestupku, který mu byl kladen za vinu. Stejnou námitku uplatnit žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně; žalovaný na ni v odůvodnění svého odvolání reagoval tak, že odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V něm je uvedeno, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona není držitelem příslušného řidičského oprávnění, je velmi závažným jednáním, kterým byl ohrožen zájem společnosti chráněný zákonem a to bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že žalobce řídil jízdní soupravu, pro kterou neměl řidičské oprávnění, tedy výcvikem v autošколе nezískal potřebné dovednosti v ovládání motorového vozidla s připojeným vozidlem daných parametrů. Přestupek byl spáchán v pondělí v ranních hodinách, tedy v pracovní den za obecně vysokého provozu na pozemních komunikacích a taktéž na frekventovaných komunikacích ve Slezské Ostravě. Žalobce řídil soupravu jako celek a i laikovi je zřejmé, že tato souprava má podstatně jiné jízdní vlastnosti než samostatné motorové vozidlo a to nejen při brzdění, ale při odbočování, vyhýbání se překážkám apod., vyžaduje jiný způsob ovládání, jiné reakce řidiče v kolizních situacích, proto je také pro řízení takové jízdní soupravy zákonem vyžadováno řidičské oprávnění jiné skupiny. S tímto odůvodněním správního orgánu I. stupně, které žalovaný přejal do svého rozhodnutí, se krajský soud zcela ztotožňuje. Tvzení, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu C je v rozporu s evidencí – výpisem z karty řidiče, který je rovněž součástí správního spisu správního orgánu I. stupně a podle kterého je žalobce držitelem řidičského oprávnění od 26. 11. 1992 pro skupiny vozidel AM, A1, B1 a B; nemá tedy řidičské oprávnění pro skupinu C. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 137/2011 – 52, dle něhož naplněním formálních znaků přestupku dochází i k naplnění přestupku materiálních; za předpokladu existence zvláštních okolností případu je však možné nenaplnění znaků materiálních. Žalovaný sice uvedl, že žádné zvláštní okolnosti v daném případě neshledal, ovšem neuvádí, o jaké okolnosti by se mělo jednat „ani konkrétně nevyvrátil, ale že k těmto okolnostem nedošlo“. K této žalobní námitce nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že správní orgány nejsou povinny vyhledávat či domýšlet a uvádět do odůvodnění svých rozhodnutí skutečnosti, které by jakožto ony „zvláštní okolnosti“

mohly být důvodem vedoucím k závěru, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku při naplnění formálních znaků uvedených zákonem (viz ust. § 5 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle něhož přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin). Žaloba je proto v této části nedůvodná. Žalobce dále v žalobě namítal, že se domnívá, že v průběhu řízení nedošlo „k dostatečnému zajištění celkového stavu věci, kdy bylo na místě zabývat se reálnou váhou jízdní soupravy“, kterou řídil. Správní orgány vycházely pouze z celkové nejvyšší přípustné hmotnosti soupravy, avšak součet hmotností vozidel nepřekročil ani hmotnost, pro kterou by žalobci postačovala skupina B řidičského oprávnění. Krajský soud musí poznamenat, že „zajištěním celkového stavu věci“ mínil zřejmě právní zástupce žalobce zjištění stavu věci ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů. Toto ustanovení ukládá správním orgánům, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho výkonů s požadavky uvedenými v § 2. I tato žalobní námitka je nedůvodná, neboť z obsahu správního spisu vyplynulo, že v době, kdy žalobce řídil předmětné vozidlo, byl podle evidenční karty řidiče držitelem řidičského oprávnění pro skupiny vozidel AM, A1, B1 a B. Žalobce přitom řídil jízdní soupravu, která převyšovala povolenou hmotnost soupravy 3 500 kg, pro niž bylo zapotřebí řidičské oprávnění podle ust. § 80a odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu skupiny B + E. Pro posouzení, zda se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu byla přitom rozhodující nejvyšší povolená hmotnost odpovídající příslušné skupině řidičského oprávnění a nikoliv skutečná hmotnost této soupravy v době spáchání přestupku.

8. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 8. dubna 2020

JUDr. Petr Indráček

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudce